

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж.4786/13
03. децембар 2013. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Татјане Миљуш и Јулијане Будинчевић, чланова већа, у парници **тужиоца М. Д.** из С. К., ул....., чији је пуномоћник Н. С., адвокат у Н. С., против **тужених „R. A. S.“ ДОО Б., В. С., М. С. и Д. В.,** сви са адресе Р. А. С. доо Б., , које све тужене заступа Ортачко адвокатско друштво С. & П. из Б., **ради накнаде штете**, одлучујући о жалби тужиоца против пресуде Вишег суда у Новом Саду П.98/2013 од 08. октобра 2013. године, у седници већа одржаној 03. децембра 2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалба тужиоца се **ОДБИЈА** и пресуда Вишег суда у Новом Саду П.98/2013 од 08. октобра 2013. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П.98/2013 од 08. октобра 2013. године одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезу да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права на приватност услед неовлашћеног објављивања личног записа-фотографија, солидарно солидарно исплате новчани износ од 400.000,00 динара са законском затезном каматом од доношења првостепене пресуде до исплате, у року од 15 дана и да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка. Истом пресудом тужилац је обавезан да на име парничних трошкова туженима солидарно исплати 88.100,00 динара, у року од 15 дана.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио жалбу из свих разлога прописаних одредбом чл. 373. ст. 1. Закона о парничном поступку.

Тужени су изјавили одговор на жалбу.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку и нашао да је побијана пресуда донета без битних повреда одредаба парничног поступка на које суд пази по службеној дужности (чл. 374. ст. 2 тач. 1-3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку) и на које је указано у жалби, да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и материјално право правилно примењено.

Није основан неконкретан жалбени навод тужиоца да у побијаној пресуди постоји битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку будући да пресуда садржи довољне, јасне и непротивуречне разлоге о битним чињеницама.

У проведеном поступку је утврђено да је у кући тужиоца одржана прослава рођендана његовог пријатеља С. Н. Том приликом су се њих двојица и још 7 особа сликали са развијеном заставом која се односи на немачку нацистичку војску. Фотографију је сачинила извесна К., чије ближе податке тужилац не зна, помоћу фотоапарата, а настала је као жеља пријатеља да овековече успомену с прославе рођендана. Када су приликом фотографисања лица са фотографије раширила заставу, тужилац им је рекао да то није згодно због комшија и због тога што на себи има крст али се ипак сликао са њима сматрајући да та фотографија неће представљати никакав проблем. Једна од особа на фотографији је и Р. В. који је тужиочев пријатељ дуги низ година. На предметној фотографији мајица коју је тужилац носио није његова а ради се о мајици црне боје која на себи има слику мртвачке главе и текст на немачком језику који на самој фотографији није читљив а у посед ове мајице је дошао јер често са другарима мења мајице, а иначе носи мајице са апликацијама лобање, змије, мачева и слично због метал музике коју слуша. Дана октобра године у електронским издањима дневних новина „Б. он л.“ и „А.“, са назнаком „Б.“, објављен је текст са насловом „Н. а.: осуђени неонациста предаје физичко у средњој школи“ који се односи на Р. В. У оквиру истог објављена је и фотографија на којој се налази 9 особа, на којој је лик Р. В. у пределу главе заокружен, а особа која је на фотографији једина у чучећем положају је тужилац. У тексту је наведено да је Р. В. активиста забрањене организације „Н. с.“. Тужени М. С. је запослен код туженог R. A. S. доо Б., од 1998. године, на пословима заменика главног уредника на пословима интегрисане редакције и одговорни је уредник за интернет издање. Д. В. је главни и одговорни уредник „А.“. Уставни суд Србије је одлуком У-бр-171/08 од 02. јуна 2011. године утврдио да је „Н. с.“ организација у виду тајног удружења чије је деловање забрањено сагласно уставу. У погледу осталих чињеница утврђених у првостепеном поступку, овај суд упућује на образложење првостепене пресуде.

Утврђене чињенице нису конкретним жалбеним наводима оспораване.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, применом одредби чл. 4. и чл. 45. тач. 2. Закона о јавном информисању, првостепени суд је одбио тужбени захтев као неоснован, а која одлука је, по мишљењу овог суда, правилна и законита. Наиме, тужилац је поднео тужбу због повреде права на приватност односно права на лични запис, за које право сматра да је повређено објављивањем без његове сагласности, у два електронска гласила, фотографије која га доводи у везу са организацијом „Н. с.“, а због чега је трпео штету чију накнаду тражи. Законом о јавном информисању је, поред осталог, изричито забрањено објављивање записа лика без пристанка лица чији лик запис садржи, ако се при објављивању може закључити које је то лице. Међутим, наведеним законом су прописана и одступања од наведене забране, па тако према чл. 4. и чл. 45. Закона о јавном информисању, између осталог, одступање је дозвољено када се информација, односно запис, односи на личност, појаву или догађај од интереса за јавност, нарочито ако се односи на носиоца државне или политичке функције, а објављивање је важно с обзиром на чињеницу да лице обавља ту функцију (ст. 2.). Заштита приватног живота појединца мора да буде у равнотежи и са слободом изражавања гарантованом чл. 10 Конвенције о људским правима и слободама. Иако остваривање слободе изражавања не сме да прекорачи одређене границе, нарочито кад је реч о слободама и правима других, дужност штампе је ипак да преноси информације

и идеје о свим темама од јавног интереса, на начин који је у складу са законским обавезама и одговорностима у том смислу. Слобода изражавања обухвата и објављивање фотографија, што је посебно значајно будући да објављивање фотографија често подстиче снажан доживљај мешања у приватан живот. Пресудан утицај приликом одмеравања захтева да се заштити приватни живот и да се оствари слобода изражавања треба да има допринос који објављене фотографије или чланци дају расправи од општег интереса. У конкретном случају, интерес јавности произилази из околности да је на фотографији Р. В., активиста тајне организације „Н. с.“ чији је рад забрањен сходно Уставу РС и чији програм посебно пропагира идеје расне, верске и националне искључивости и дискриминације и која у своме деловању користи нацистичке симболе, а који на фотографији, заједно са још два лица, држи заставу са нацистичким симболима што указује да се идеје наведене организације, и поред забране деловања, и даље у одређеним круговима и на одређене начине шире, а да притом наведено лице ради са децом односно као професор у средњој школи. Из наведеног произилази значајан интерес јавности да предметна фотографија буде објављена и као таква допринесе обавештавању јавности о активностима припадника „Н. с.“, због чега је било места, у смислу одредбе чл. 45. ст. 2 Закона о јавном информисању, да се фотографија објави без сагласности лица на њој. При околностима какве су описане, јавни интерес се намеће интересу и заштити приватности сваког од појединаца на фотографији који нису познати као припадници „Н. с.“, а који су своју приватност имали могућност заштитити одбијањем фотографисања поред активисте „Н. с.“, поред заставе са нацистичким симболима и од стране непознатог лица у којој ситуацији су могли претпоставити да би треће лице које би такву фотографију евентуално видело, лако могло претпоставити да су сва лица на истој поборници идеја „Н. с.“. Из наведених разлога, чињенице да је фотографија настала на приватној забави а не на скупу наведене организације, да тужилац није припадник ни симпатизер ове организације, као ни чињеница да он не држи заставу на којој су нацистички симболи и да су им лица могла бити замагљена, не умањује интензитет интереса јавности да буде упозната са фотографијом, а наводи тужиоца изнети у жалби којима се позива на ове разлоге нису основани. Због наведеног, одлука којом је тужбени захтев одбијен као неоснован је правилна и законита и као таква је потврђена.

Овај суд није посебно разматрао жалбене наводе тужиоца којима оспорава став суда и пасивној легитимацији тужених јер исти није од утицаја на правилност и законитост пресуде. Тужбени захтев је неоснован и као такав одбијен са разлога који су наведени, независно од пасивне одговорности тужених. Такође, суд није посебно разматрао ни жалбене наводе о врсти и висини штете коју је трпео тужилац због објављивања фотографије јер нема основа за досуду исте.

Првостепени суд је правилно досудио трошкове парничног поступка туженима, у складу са одредбама члана 153. ст. 1. и члана 154. Закона о парничном поступку, па је овај суд потврдио такву одлуку.

Због наведеног, другостепени суд је применом одредбе чл. 390. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-судија,

Бранислава Апостоловић, с.р.

3го: